

Bilag 1

Uddrag af Kemeny-rapporten

.....

Krisen på TMI (Three Mile Island) endte ikke med en kold nedlukning, og den slutter heller ikke foreløbig. Mere end 4 millioner liter radioaktivt vand er stadig inde i reaktorindeslutningen eller oplagret i tanke i hjælpebygningen. Reaktorindeslutningen indeholder også radioaktive luftarter og den stærkt ødelagte og meget radioaktive reaktorkerne. Radioaktive partikler har tilsvinet mure, gulve og udstyr i flere bygninger. Forude ligger en rensningsaktion af hidtil uset størrelse inden for a-kraftindustriens historie i USA – en rensningsaktion, som kan komme til at koste mellem en halv og en hel milliard kroner at foretage, og som det vil tage adskillige år at tilendebringe..... (rapportens side 68)

.....

Men efterhånden, som vidnesbyrdene hober sig op, kom det til at stå klart, at de grundlæggende problemer er menneskelige problemer og ikke problemer med udstyret.....(rapportens side 78).

.....

Efter at man i mange år har haft atomkraftværker i gang og der ikke er noget, der tyder på, at nogen borger er blevet skadet af det, voksede troen på, at atomkraftværkerne er tilstrækkelig sikre, til en fast overbevisning. Det må man være klar over for at kunne forstå, hvorfor man ikke foretog afgørende skridt, der kunne have forhindret ulykken på Tremileøen. Kommissionen er overbevist om, at denne holdning må ændres, og at man i stedet må sige, at atomkraften ifølge selve sin natur er potentielt farlig, og at man derfor hele tiden må spørge om, hvorvidt de sikkerhedsregler, der er i kraft allerede, er tilstrækkelige til at forhindre ulykker af større omfang. Det er nødvendigt med et samlet system, hvor man tillægger det tekniske udstyr og menneskene samme betydning.

Vi bemærkede, at man var stærkt optaget af reglerne. Det er naturligvis Atomkontrolkommissionens opgave at udforme regler for at opretholde atomkraftværkernes sikkerhed. Men vi er overbevist om, at regler ikke i sig selv kan skabe sikkerhed. Når reglerne er blevet så omfattende og komplicerede, som de er for øjeblikket, er det endog sådan, at de kan udgøre en negativ faktor for atomsikkerheden. Reglerne er så komplicerede, at selskabet, dets leverandører og Atomkontrolkommissionen (NRC) må gøre en enorm indsats for at sikre sig, at de også bliver overholdt. Overholdelsen af de fastlagte regler sættes lig med sikkerhed..... (rapportens side 79).

.....

Ulykken udviklede sig så vidt, at de mennesker, der forsøgte at holde styr på den, handlede mere eller mindre i blinde ..... (rapportens side 86).

.....

Skønt NRC-personale var på ulykkesstedet i løbet af få timer, efter at værket var erklæret i alarmtilstand, og skønt de var i konstant kontakt med driftsselskabet, var NRC ikke i stand til at bestemme og forstå den sande alvor og karakter af ulykken de første to døgn. Først da indså NRC, at der var sket omfattende skader på kernen, og at der havde samlet sig en brintboble i reaktoren..... (rapportens side 111).

.....

I den mest kritiske fase af uheldsforløbet arbejdede NRC under kolossalt pres i en atmosfære af usikkerhed. NRCs folk stod overfor problemer, som man aldrig tidligere havde analyseret, og som man ikke havde nogen øjeblikkelig løsning på. En af følgerne af disse arbejdsforhold var de udregningsmæssige fejl angående brintboblen, fejl, der